

ДИВО

Антонич Богдан-Ігор Васильович

Над ранком. Зорі з вовни мряки,
мов злоті гудзики з плаща,
відпоре день і сім'ям маку
розсипле солов'ям в кущах.

В сувоях тиші сплять долини,
де мох задуми й мох імлі,
аж скотиться стозерна диня
на лопуховий ранку лист.

Як диню сонця зсуне вітер
на решето ясних долин,
розплющують зіниці квіти
і листя рветься в дальню синь.

А серце, що, незаспокійне,
збагнути хоче все до дна,
тріпочеться і з листям рвійним
до болю прагне дива дня.

Постійна адреса: http://ukrlit.org/antonych_bohdan_igor_vasyliovych/dyvo